

● 1

L'Ada Kitab mirava per la finestra del seu despatx com les gotes de pluja relliscaven pels vidres amb un trip-trap hipnòtic. Les voreres brillaven com una pista de gel i els carrers s'havien convertit en un torrent d'aigua, tan fosca com el mateix reflex de l'asfalt i el cel de la nit.

Havia llegit en algun lloc que és gràcies a la negror de la nit que es poden veure les estrelles, perquè en la foscor la llum brilla amb més força. Fins la resplendor més esvaïda és capaç de lluir en la penombra. Mentre que la brillantor del sol és tan engegadora que impedeix veure les altres, més discretes, que ocultes i deslluïdes perden força davant la seva insolència. L'ombra, amable, sempre dona un lloc visible a les fulgors més dèbils i insegures. L'Ada se sentia així moltes vegades, com la petita i tremolosa flama d'una espelma ridícula, una dèbil espurna enmig de resplendors esclatants.

Se sentia sola entre les multituds. Constantment fora de lloc. No encaixava amb la majoria de les persones, cada cop

més aficionades a oferir relacions superficials. L'entristien les amistats, més virtuals que reals, que només expressen les emocions mitjançant emoticones i *likes* clicats distretament, mentre l'atenció està posada en l'allau de nous missatges de la xarxa social de torn.

No entenia la necessitat de mostrar felicitats fingides documentades minut a minut a les xarxes. Ni la fal·lera de convertir la vida en un gran escenari ni la de valorar l'èxit en funció de la quantitat de seguidors.

La feien sentir com una marciana i encara més aïllada del món. Per això li agradaven tant la nit i la companyia dels llibres. La fosca, insondable, reflectia a la perfecció el buit que ocupava el seu pit.

Quan era un bebè va perdre el seu germà bessó i notava l'empremta de la pèrdua des que tenia memòria. El trobava a faltar, sentia que el seu cor estava incomplet. Però no sabia què buscar per completar-lo, ni on. Va pensar en l'Àlicia, la protagonista del famós conte de Lewis Carroll, que ben decidida i sense dubtes de cap mena segueix el conill blanc sense saber ben bé per què ni on la portarà. Però sap que ha de fer-ho per trobar allò que busca.

«Sí, és clar. Però almenys ella tenia un conill blanc a qui seguir!», es va dir a si mateixa. «Qui sap? Potser algun dia un elefant rosat truca a la meva porta i m'assenyala el camí.» Va somriure davant la idea d'imaginar un paquiderm rosa llampanant completament vestit, palplantat davant la porta i fent-li gestos peremptoris perquè l'acompanyés en un viatge de bojos.

«Ja torno a pensar massa!» Es va espolsar el cap amb un gest inconscient per ventar els pensaments. Es va mirar el rostre reflectit al vidre amarat de gotes d'aigua, li va somriure i li va fer una ganyota. Llavors va passar una cosa estranya: el seu reflex es va transformar i va veure com el seu propi rostre es convertia en el d'un noi.

El jove del reflex la mirava amb la mateixa cara d'astorat que devia fer ella. Ell va avançar la mà, igual que ella. Va tocar la superfície a l'altura del dit del noi i, en lloc de notar la fredor del vidre, va sentir un tacte càlid. El rostre d'ell es va il·luminar amb un somriure, i a l'Ada se li va encendre una llum al mig del cor.

• 2

La melodia del mòbil la va treure bruscament de la bombolla en què s'havia immers en veure el reflex del jove. Va ser conscient de l'habitació on era i va sospirar, una mica decebuda, en veure que el vidre li tornava a mostrar la seva imatge. Es va apressar a respondre al telèfon, que sonava insistentment, i va fer un somriure d'orella a orella en llegir el nom de la persona que trucava a aquelles hores massa avançades de la nit.

—Segur que no et desperto, oi, estimada? —va sonar la veu familiar, amb un inconfusible accent germànic, marcant molt les erres i acabant les frases amb la contundència d'un cop de corró que estava la massa de pa.

—No se m'acudiria dormir si sé que em trucaràs tu, estimada Greta! T'he enyorat. Fa temps que no m'alegres la nit amb la teva veu, tan dolça que recorda els brams d'un isard tirolès. Com va tot pel Museu Egipci de Berlín? —L'Ada va riure i va seure a la comodíssima butaca amb què es desplaçava rodant d'una punta a l'altra de la casa, com si es tractés d'un cotxe de carreres.

—Tu sempre tan amable —va esclatar en una forta rialla, que va provocar que la noia hagués de separar el telèfon de l'orella un parell de centímetres per evitar una lesió de timpà—. Anem per feina. Necessito parlar amb tu urgentment. Podem veure'ns ara mateix?

—És clar —va respondre l'Ada alhora que obria l'ordinador i penjava el telèfon.

A l'escriptori del portàtil lluia un fons blau fosc de nit estrellada i, al centre, escrit amb lletres platejades s'hi llegia: «Les treballibres». Va obrir l'aplicació de videotrucada i en breus instants la cara de pa de la Greta va omplir la pantalla. L'Ada va sentir un punt de tendresa en veure la imatge d'aquella dona de mitjana edat. El rostre afable amb dues clapes vermelles a l'altura de les galtes, els cabells esborrifats d'un ros panotxa i una tassa horrible que duia imprès un acolorit paisatge tirolès. Li recordava la trapella Pippi Långstrump, el famós personatge d'Astrid Lindgren.

La doctora Greta Handel Schwarz era una investigadora brillant, una arqueòloga de reputació irreprotxable i una dona especialment hàbil a trobar patrocinadors per a les seves recerques. La Greta movia les mans amb nerviosisme i no deixava de fer voltar la tassa.

—Veig que segueixes tan deixada com sempre —va fer notar la doctora, fent una ganyota en veure la imatge de l'Ada.

—És la meva nova adquisició. No t'agrada? —va preguntar la jove, allisant la samarreta de màniga curta de color violeta, en què destacava una llegenda amb lletres de color

taronja llampant: «I Love Christine de Pisan»—. La propera vegada em mudaré més per atendre la famosíssima cap del Servei de Conservació del Museu Egipci de Berlín.

—Això espero, que sembles una captive! Qui diria que en realitat ets la flamant bibliotecària responsable de la Biblioteca de les Dones. Encara estàs escrivint l'assaig sobre dones i literatura? —es va interessar la Greta.

—Ja ho crec! —va respondre l'Ada, assenyalant el munt de llibres que tenia sobre la taula—. Ja saps que m'agrada treure a la llum les coses ocultes. I en la història de la literatura les dones, com els lladres de guant blanc, els fantasmes i la sinceritat en el discurs dels polítics, són pràcticament invisibles! Però no és per parlar del meu assaig que m'has trucat, oi?

—Tant de bo t'hagués trucat només per fer-la petar. El cas és que l'Humbert von Jan, un investigador del meu equip, per pura xamba ha descobert l'existència del que pot ser el papir més valuós de l'antic Egipte. —La Greta va anar directa al gra, posant-se seriosa de cop—. I això el converteix en el més cobejat. Per tant, té tots els números d'acabar al mercat negre i desaparèixer per sempre més, i això seria terrible. Estic desesperada, necessito la teva ajuda.

• 3

L'Ada es va apropar a la pantalla, la Greta havia captat tot el seu interès. El seu pare era egipci, arqueòleg i especialista en egiptologia, i ella havia heretat la passió per la cultura del país d'on provenia el seu pare. Li interessava especialment la mitologia, que la fascinava des que era una nena.

—Segons les referències dels documents investigats, sembla que aquest papir és un compendi d'encanteris tan antics com l'origen del món, més poderosos que els del *Llibre dels Morts*, més encara que els del *Llibre de Thot* —va informar la Greta amb el to professional que la caracteritzava com una de les especialistes en egiptologia més prestigioses d'Europa.

L'Ada va fer un xiulet d'admiració. El *Llibre dels Morts* i el *Llibre de Thot*, dues de les troballes documentals més interessants de l'antic Egipte, reunien uns sortilegis molt poderosos que segons els antics egipcis asseguraven un trànsit a l'altra vida amb èxit.

Els egipcis creien en l'existència d'una vida eterna que els esperava després de la mort. Però, per arribar a aquest destí,

l'ànima del difunt s'havia d'enfrontar amb nombrosos perills. Calia recitar uns encantaments que els protegien dels monstres que els amenaçaven i els posaven en risc. Per fi, venia el moment culminant: el pes del cor davant la presència del déu Thot, el savi, representat amb cap d'íbis.

L'omniscient balança del déu, a l'estil del barret que tria dels llibres de Harry Potter, coneixia els secrets més ocults del cor del difunt. Thot dipositava el cor en un dels platets i una simple i lleugera ploma a l'altre. Si el cor del finat pesava més que la ploma, indicava que havia estat una persona injusta amb els altres. Però si el cor pesava menys que la ploma, era mereixedor d'incorporar-se com a estrella del firmament o unir-se a la tripulació de la Barca de la Vida, comandada per Ra, el déu Sol.

—Quin document pot ser més valuós que aquests dos llibres? —va preguntar l'Ada, impacient.

—Ni més ni menys que el *Llibre de la Vida*, conegut popularment com *Les ales d'Isis*, un papir que recull els poderosos encanteris i la saviesa de la mateixa deessa Isis. Segons els fragments de la llegenda que ha reconstruït l'investigador, sembla que és un llibre molt especial, màgic, destinat a ser llegit i interpretat per una sola persona, l'escollida. Faraons i nobles de totes les eres van fer l'impossible per arribar a aquest llibre. Però ni la seva riquesa, ni la seva astúcia ni el seu poder no els van servir per abastar-lo. Només un príncep anomenat Serkhi I en sabia la ubicació i no la va revelar a ningú. Segons la llegenda, la missió del príncep és custodiar el llibre també després de mort, i la seva ànima esperarà els

mil·lennis que faci falta fins que arribi aquella persona escollida que sàpiga fer bon ús d'aquests coneixements.

—Uau! Quina història tan fascinant! —L'Ada va fer uns ulls com unes taronges—. Isis és la deessa de la vida i del renaixement. Esposa d'Osiris i mare d'Horus, és una de les divinitats primigènies. Si existeix aquest papir, aportarà molta llum sobre la civilització egípcia i els seus costums. També donarà prestigi al seu descobridor i farà ric qualsevol que el posseeixi. Però és fiable la investigació? No seria la primera vegada que s'han mal interpretat els jeroglífics.

—Em temo que sí —va afirmar la doctora—. L'Humbert estava ficant el nas entre els milers de papirs que tenim al magatzem encara per catalogar i n'ha descobert diverses referències que confirmen la història. He investigat els fragments amb els meus propis ulls i també els he contrastat amb el meu equip de confiança. No hi ha cap mena de dubte: *Les ales d'Isis* existeix, Ada.

—D'acord, per ara caldria mantenir la descoberta en el més absolut dels secrets...

—Massa tard! —la va interrompre la Greta, deixant la tassa sobre la taula amb tal vigor que va esquitxar la pantalla—. Encara no t'he dit que l'investigador és un capsigrany amb ganes de fer-se un nom en la comunitat d'experts. És tan curt de gambals que ja ha publicat un article i ho ha esbombat als quatre vents. Un desastre! Trobar aquest papir s'ha convertit en una cerca del tresor i ja hi ha moltes persones que el busquen. Individus molt perillosos que farien el que fos per apropiar-se'n. Pot valdre un bon parell de fortunes al

mercat negre. Cal localitzar aquest llibre abans no caigui en mans mal intencionades i posar-lo en lloc segur. Només tu i les teves amigues ho podeu aconseguir.

—Deixa-ho a les meves mans. Reuniré les troballibres avui mateix. Si aquest papir existeix, el trobarem —va respondre l'Ada amb determinació.

«Mà a l'obra», es va dir a si mateixa després de desconnectar-se de la trucada. El to ferm de la seva veu va despertar d'un bot en Hamlet, el fidel gatàs blanc i negre, de pèl de seda i pedigrí dubtós que es negava a posar-se sobre cap altra superfície que no fos una obra de Shakespeare.

El gat se la va mirar amb resignació, es va aixecar de sobre les pàgines de *Macbeth*, on feia estona que dormia, i va fregar el cap contra la galta de l'Ada.

—Hamlet, em sembla que em tornaré a ficar en problemes.

● 4

La Robin Book, la bibliotecària de l'única biblioteca pública del poble més perdut d'Escòcia, al bell mig de les Highlands, estava llançant destrals contra una diana. Feia temps que practicava aquell esport durant la pausa del migdia per rebaixar l'estrès i fer-se passar els disgustos que li donaven els usuaris de la biblioteca.

Zzzzzac!, va sonar la primera destral, que es va clavar al bell mig de la rodella.

Satisfeta, va mirar cap a la pista del costat on havia establert una muda competició amb un jove que gastava tones de fatxenderia. El xitxarel·lo va fer un somriure burleta i es va fregar les mans. Va agafar una enorme destral amb una sola mà i...

Tup! L'arma va rebotar i va caure a terra de manera desmanegada. El noi es va passar la mà pels cabells i va recollir la destral amb ràbia, com si aquesta i només aquesta fos la culpable de la seva manca de destresa.

Zzzzzac!, va ressonar la segona destral de la Robin, que va tornar a encertar de ple la diana tallant l'aire i, de passada,

l'alè del fanfarró de la pista del costat, que ja estava vermell com un perdigot.

El pipioli va agafar aire inflant el pit com un indiote i va subjectar la pesant destrat de doble fulla amb les dues mans. Va mirar la Robin i va llançar l'arma amb totes les seves forces.

Tup!, va topar l'enorme aixat. La traça del presumit va tornar a fer figa i la flamant destrat va caure a terra fent bots, amb tan mala fortuna que el mànec li va caure de punta just sobre el dit gros del peu dret i el va fer udolar de dolor.

«Ara sí que ha fet diana!», es va dir la Robin, enriolada.

Però no va poder seguir celebrant la victòria de la muda competició amb el jove arrogant perquè el so del mòbil va captar tota la seva atenció. El telèfon havia dringat amb el to que tenia assignat als missatges del grup de les troballibres. L'Ada la necessitava. La nota de veu era breu:

Tens ganes d'aventures, Robin? Espero que sí, perquè tenim una missió per a les troballibres. Aquest vespre us n'explico els detalls.

La Robin es va posar la rebeca de color rosa sobre la camisa de color blanc trencat amb puntes al coll, es va allisar la faldilla prisada de color torrat i es va calçar els mocassins negres de sola de goma que s'havia tret per fer els llançaments.

Va entaforar l'últim llibre d'autoajuda que estava llegint a la bossa florejada talla XXXL, estil Mary Poppins, que sem-

pre duia al damunt. Va recollir les destrals, fidels imitacions de les que usaven els vikings, que li havia regalat la seva neboda favorita per Nadal. I satisfeta com ho estaria la mateixa Miss Marple —l'anciana detectiva creada per Agatha Christie— després de resoldre un cas, va enfilars el camí cap a la seva estimada biblioteca, revigoritzada, lliure d'estrès i preparada per encarar una nova tarda amb els seus enervants usuaris.

***

La Sun Shū, la responsable de la biblioteca especialitzada en còmics de Seül, estava en plena crisi. No se'n sabia avenir. Feia mesos que organitzava el Bibliocomicon. Era el congrés més important sobre els herois de Marvel i DC Comics, les dues editorials rivals i responsables dels superherois universals: Superman, Flash, Wonder Woman, Spiderman i tota la resta.

I just quan faltaven vint minuts per començar l'acte d'inauguració, resulta que l'actriu que feia de Batwoman, l'estrella de l'espectacle, de sobte havia desenvolupat una al·lèrgia fulminant al pèl de ratpenat a causa d'una excursió d'espeleologia. Resultat: havia hagut d'ingressar a urgències amb un atac agut de picor. No hi havia temps per buscar ningú altre, no hi havia cap altra opció: ella havia de fer de Batwoman.

«Ben mirat», es va dir a si mateixa, «segur que aquella pàmfila no coneix la psicologia de la Batwoman i jo podré mostrar totes les facetes d'aquesta superheroïna tan comple-

xa. Estic convençuda que aquella actriu de pa sucata amb oli no sap que la va crear Sheldon Moldoff l'any 1956 ni que és la primera protagonista de còmic d'ascendència jueva i homosexual. És que potser ni tan sols sap que el nom real del personatge és Katherine Rebecca Kane!» Es va esverar només d'imaginar tal despropòsit. «No sé com se'm va acudir contractar-la!»

—Ara ho veig clar: només jo puc ser la Batwoman. —Va acabar el discurs grandiloqüent en veu alta i amb el tors ben dret, inflada d'orgull.

Amb pensaments tan positius, la Sun va pujar al terrat de l'edifici on havia de fer el número estrella vestida amb els abillaments de la superheroïna. Ja s'estava fixant l'arnès que l'havia de sostenir mentre es llançava en picat des d'un edifici de quaranta plantes, quan va sonar el mòbil. El to era inconfusible: un missatge de l'Ada Kitab.

Va escoltar la nota de veu mentre l'adrenalina li enrojolava les galtes i els espectadors la miraven expectants amb la boca oberta. La perspectiva d'una nova missió la va inspirar i es va llançar al buit amb valentia i determinació, tal com ho hauria fet la seva admirada Batwoman.